

Vilma-házi Hírmondó

Megjelenik negyedévente

200 Ft.

A Vilma –háza karácsonyfája

A Vilma –háza karácsonvfája

Egy kereszt alakú talpon egy kb. 60 cm-es rúd áll, melyen, fönt és oldalt végig lyukak vannak. Ebbe kell beszúrni a fenyőágakat A váz Sóla Eszter adománya. A fát Szüre Józsefné, és Ifi Mihályné készítette el, és a fonóban készült tárgyakkal díszítették föl. Az istálló Szüre Józsefné, a betlehem Spanics Katalin munkája.

**KELLEMES KARÁCSONYI
ÜNNEPEKET ÉS BOLDOG, BÉKÉS
ÚJ ÉVET
KÍVÁNUNK MINDEN KEDVES
OLVASÓNKNAK!**

A Római Katolikus Egyház

Időszámításunk kezdete Jézus Krisztus születése. Jézusban Isten lépett be a történelembe. Miért tette ezt? A bűn miatt. Mert: „*Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy mindaz, aki őbenne hisz, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.*” (János evangéliuma 3, 16)

„Az Ige testté lett.” (János evangéliuma 1, 14) – Ezt ünnepeljük karácsonykor. Ez a nagy titok, a történelem középpontja és értelme az ember számára. Isten, aki örökké él

VILMA-HÁZ

és minden Tőle származik, közeledik teremtményei, az emberek felé; kezdetben próféták által, a végső időben Fia által szólott hozzánk. (Vö. Zsidókhöz írt levél 1, 1-2)

Jézus *valóságos* ember, történelmi személy volt, akit Poncius Pilátus helytartósága idején keresztre feszítettek. De *Ő valóságos* Isten is volt egyben, és ezt csodáival, gyógyításaival, végül a halálból való feltámadásával bizonyította.

Jézus szenvedésével, halálával és feltámadásával váltott meg minket. Feltámadása után, a negyvenedik napon fölment a mennybe. A kereszténység egy tényen alapszik: Jézuson, Jézus földi életének valóságán és ma is azok igazi keresztények, akik hiszik, hogy Jézus él.

A Katolikus Anyaszentegyházat Jézus Krisztus azért alapította, hogy Isten országát terjessze és ezáltal az örök üdvösségre vezesse az embereket. Ez a mindenkori Egyház legfontosabb

feladata!

A Római Katolikus Egyház Jézus művének a folytatója! Az Anyaszentegyház feje (vezetője) ezért maga Jézus Krisztus. Jézus Szent Péter apostolt tette Egyházának alapjává: „*Én pedig mondom neked: Te Péter (jelentése: szikla) vagy, és én erre a kősziklára fogom építeni egyházamat, s az alvilág kapui nem vesznek erőt rajta. Neked adom a mennyek országának kulcsait. Amit megkötsz a földön, meg lesz kötve a mennyekben is, és amit föloldasz a földön, föl lesz oldva a mennyekben is.*” (Máté evangéliuma 16, 18-19) Az igaz hitet ezért – Jézus megbízásából: „*Menjetek tehát, és tegyetek tanítvánnyá minden népet.*” (Máté evangéliuma 28, 19) – tévedés nélkül a mindenkori pápa (Szent Péter utóda) és a vele egységben levő püspökök (apostolok utódai) tanítják, adják át számunkra. Az Anyaszentegyház már 2000 éve, a tanítás és a szentségek kiszolgáltatása által viszi közelebb az embereket Istenhez, mint minden (igazi) boldogság forrásához és adományozójához. A tanítás is és a szentségek kiszolgáltatása is az Úr Jézus megbízása alapján történik, a Szentlélek közreműködésével: „*Menjetek tehát, és tegyetek tanítvánnyá minden népet. ... és tanítsátok meg őket arra, hogy megtartsák mindazt, amit parancsoltam nektek.*” (Máté evangéliuma 28, 19. 20) A szentségek Isten kegyelmének (Isten ajándékainak) közvetítői számunkra, egész földi

Tartalom

1. Vilma-háza karácsonyfája / A Római Katolikus Egyház
3. Megkésétt portré özv. Nagy Józsefnéről / Régi keresztelők a reformátusoknál.
4. Gyermeekkorom legszebb nyara.
5. Az iskolapark alkotója: Penczinger Ferenc / Az orvos válaszol: a depresszió
6. A természetéről: a keresztes vipera / Az átépített melléképület.
7. Elvégzett munkák / Öregek tették, mondták.
8. Köszöntjük Somogyszob új lakóit / Számvetés / Emléküket megőrizzük Nehezebb napokra / Közlemény / Felhívás

A lapot kiadja: Vilma Háza Alapítvány, számlaszám: 67000045-19999434, adószám: 18775222-1-14.

Az újságban hirdetés feladható 100 Ft./ hirdetés

A lap megvásárlásával támogatja a somogyszobi iskolába járó gyerekek Vilma-házában tartott kézműves foglalkozások anyagköltségét.

Terjeszti: Vilma-ház, Nagyatád és Vidéke Takarékszövetkezet, Somogyszob.

életünk során: A keresztség szentsége által Isten fogadott gyermekei leszünk. A bűnbocsánat szentségében Isten eltörli bűneinket. Az Oltárszentségben Krisztus az *Ő valóságos* testével és vérével táplál minket. A bérálásban a felnőtt (önálló) keresztény élethez kapunk segítséget, Isten Lelke által. Az egyházi rend szentsége Krisztus papságában részesíti a meghívottakat. A házasság szentségében Isten „családtaggá” lesz. A betegek kenete enyhíti a fájdalmat, a gyógyulást elősegíti, vagy éppen felkészít a halálra.

Röviden – természetesen a teljesség igénye nélkül – szeretnék néhány fontos dolgot megemlíteni Egyházunk életéből.

Az egyházi évről.

Az egyházi év advent első vasárnapjával kezdődik, karácsony előtt négy héttel. Az egyházi év során Jézus életének fontosabb eseményeit az esztendő újra meg újra visszatérő keretében ünnepeljük. A liturgia (pl. a szentmise) Isten népének közös, nyilvános istentisztelete. Az ünnepek évenként visszatérő sora azonban sokkal több, mint csupán emlékezés, mivel maga a megdicsőült (feltámadt) Jézus jelenik meg, Ő az, aki évről évre végigjárja irlalmosságának útját. A megváltás egy-egy megünnepelt eseménye így lesz számunkra mindig *jelenvaló*.

Hetente visszatérő ünnepünk a vasárnap, Jézus feltámadásának napja. Ezt a napot szentmisével, pihenéssel és rokoni-baráti kapcsolatok ápolásával kell tölteni. Heti ünnepünk még a péntek is (Jézus szenvedésének és halálának napja), amikor imádsággal, vagy valamilyen önként választott jó cselekedettel, vagy önmegtadással (pl. hús eledelről való lemondással) vállalunk közösséget Jézussal.

Két nagy ünnepkör van az egyházi év során. 1. Karácsonyi ünnepkör (advent, karácsonyi idő). 2. Húsvéti ünnepkör (nagybőjt, szent háromnap, húsvéti idő). Az esztendő további időszakát évközi időnek nevezzük.

Jézus életének eseményein kívül megemlékezünk még édesanyjáról, a Boldogságos Szűz Máriáról és a többi szentekről is. A szentek tisztelete (nem imádása!) fontos része a katolikus hitünknek, mert egyrészt ők példaképeink a tökéletességre (Jézus mondja: „*Ti tehát legyetek tökéletesek, mint ahogy a ti mennyei Atyátok tökéletes.*” Máté evangéliuma 5, 48) való törekvésünkben, másrészt közbenjárnak értünk Istennél. A

szentek ereklyéinek tisztelete is megengedett, mert az adott csont, ruhadarab stb. mindig, amikor rá tekintünk, eszünkbe juttatja azt a személyt, akitől az származik. Ilyen megfontolásból készítenek szenteket ábrázoló szobrokat és képeket is templomainkba, vagy éppen közterületen. A szenteknek haláluk napját ünnepeljük, mert ez mennyei születésnap számukra. Minden korban voltak szentek, ma is élnek közöttünk és ezért mondhatjuk: Jézus tanítása, az Ő követése, minden időben megvalósítható!

Az imádságról.

Isten szüntelenül szól hozzánk, a Szentírás, a lelkiismeret szava, az Egyház által. Az imádságban – válaszolva az Ő közeledésére – Istenre figyelünk és Vele beszélünk. A keresztény hívő ezért rendszeresen imádkozik, közösségileg és egyénileg egyaránt. A közös ima általában a templomban történik, de azon kívül is folytatódnia kell; Isten dicsérete kell legyen a mi egész keresztény életünk! A szentmisében Isten szól hozzánk az Ige által, majd részeseülünk Krisztus áldozati lakomájából. A zsolozsma (himnuszok + zsoltárok + szentírási olvasmányok + szentek írásai) az Egyház hivatalos közösségi imádsága. Imádság lehet még a rózsafüzér, litánia, szentségimádás. Imádkozunk élőkért és megholtakért egyaránt.

A katolikus templom fő jellemzőiről.

A tornyon kereszt látható: Hitünknek legfőbb jele, mert Jézus szent keresztje által váltotta meg a világot. A templomban örök mécs világít, mely jelzi, hogy Jézus valóságosan jelen van. Az oltár: Az áldozat bemutatásának helye. Régen a népnek háttal (mindenki Kelet felé fordult) történt az áldozat bemutatása, ezért van a régebbi templomokban ún. főoltár. Ma a pap a nép felé fordulva mutatja be az áldozatot, az ún. szembemiséző oltáron. A szószék mára elvesztette jelentőségét, mert az Ige felolvasása és az Igehirdetés már a felolvasóállványnál (ambo) történik. A templomokat valamely hittitok (pl. a somogyzobi templomot a Szentháromság), vagy szent tiszteletére szentelik fel. A főoltáron ez jut kifejezésre, szobor, vagy kép formájában. A harang szava jel, mely mindig imára (szentmisére, Úrangyalára, halottért szól) hívja a hívőket. A templom belső falán képek, vagy domborművek formájában, Jézus szenvedésének állomásait jelenítik meg. Az orgona, mint a hangszerek „királynője”, a liturgia széppé tételére szolgál.

A pap ruhájáról.

A reverendát civil ruhaként hordja a pap. Az alba (= fehér ruha) a szentmise bemutatásához szükséges, a stólával (papi lelki hatalom jelvénye) és a miseruhával együtt. A miseruha díszes, ünnepi öltözet. Az egyes időszakoknak, ünnepeknek és alkalmaknak megfelelő színű a stóla és a miseruha. Egyéb szertartásokhoz (pl. keresztelés, esküvő, temetés stb.) a reverenda fölé karinget (rövid albát), megfelelő színű stólát és palástot ölt fel.

Búcsújárásokról.

Régi szép szokás a búcsújáró helyek felkeresése. A zarándoklatok célja, hogy az egyes szent helyeken, ahol az Egyház által elismert jelenés, csoda történt, a hívő testi-lelki megújulást, gyógyulást nyerjen. Régen gyalogosan, ma busszal, autóval történik a búcsújárás. Somogyban a két nagy búcsújáró helyünk: Andocs és a szomszédos község, Segesd.

Az egyes időszakok szertartásairól.

Adventben szokás, a gyertyagyújtás az adventi koszorún, „Szent Család járás”, betlehemezés, pásztorjáték. Vízkereszt ünnepéhez kapcsolódik a ház-áldás. Lourdes-i kilenced februárban Szűz Mária tiszteletére. Keresztút járás nagybőjtben. Tavasszal imádság jó termésért, májusi litánia Szűz Mária tiszteletére, júniusi litánia Jézus Szíve tiszteletére. Termény hálaadás ősszel és az októberi rózsafüzér imádság.

Az Egyház által állandósul Isten jelenléte (Emmánuel) az emberek között: „*És íme, én veletek vagyok mindennap a világ végéig!*” (Máté evangéliuma 28, 20) Így, ennek tudatában, mindig az Ő jelenlétében élhetünk!

Borza Miklós plébános

Életrajzi adatok.

1977-ben születtem Kaposváron. Szüleimmel és öcsémmel itt éltem gyermekként. Az általános és a középiskolát (szakmunkásképzőt, majd gimnáziumot) szintén Kaposváron végeztem. Egy évig dolgoztam szakácsként, a kaposvári Megyei Kórház konyháján. Érettségi után – az Úr hívására –, azonnal jelentkeztem püspök atyánál, aki felvett a Kaposvári Egyházmegye kispapjai közé. Veszprémben küldött, hogy ott készüljek fel testben-lélekben a papságra. Hat év múlva, 2001. tavaszán szentelték pappá Kaposváron. Ezután egy évig voltam káplán (kiszegítő lelkész) Nagykanizsán, a Jézus Szíve templomban. 2002-ben küldött püspök atya Somogyzobra, plébánosnak. Két évvel ezelőtt rám bízta

még a főpásztor a segesdi plébánia ellátását is.

Borza Miklós plébános
Somogyzob, 2006. 12. 06.

Borza Miklós plébános úr

Megkésett portré özv. Nagy Józsefnéről Nagy Józsefné Piros Örzse Néni

Özv. Nagy Józsefné, szül. Kisgyura Erzsébet 1915. január 8-án született Somogyzobon, apja Kisgyura Illés, anyja Puskás Julianna, akiknek egyetlen gyermekük volt. Iskolába először a szobor melletti kis iskolába járt, ahol Szikszai Erzsébet tanította 3 évig. A tanítónőt kisasszonynak kellett szólítani, aki szigorú, de jó tanítónő volt. Utána a nagy iskolába kerültek, ott 3 évig Kulcsár Gyula volt a tanító. Örzse néni, bizonyítványa szerint, jó tanuló volt. 12 évesen kerültek ki az elemi iskolából, utána még minden héten egy napot mentek az úgynevezett ismétlőiskolába, úgy mesélte, hogy ott a fiúk mezőgazdaságtant, a lányok háztartástant tanultak még 2 évig. Abban az időben ezeket a fiatalokat ezután már felnőttek tekintették. Majdnem minden fiatal a családban maradt és szüleikkel együtt dolgoztak. Örzse néni dolgos kezeire nagy szükség volt a családban, mert édesapja 1917-ben az olasz fronton a vállán lövést kapott és a bal keze lebénult.

1937. január 15-én ment férjhez Nagy József helyben gazdálkodóhoz. (Nagy József 1911. október 31-én született. Édesanyja Kisillés Julianna a szülésbe belehalt. Édesapja, Nagy József az I. Világháborúban az olasz fronton hősi halált halt. Az árvát Kiss

Józsefné Kisillés Erzsébet nevelte fel.) A faluban lévő többi Nagy családtól már régóta úgy különböztették meg a családot ezen ágát, 3 családot, hogy a „Piros” melléknevet kapták. Sokan csak Piros Józsi bácsinak és Piros Örzse néninek ismerték őket. A Kossuth u. 40. sz. alatti házban éltek halálukig. E házban működött a 20 és 30-as években az Olvasó Kör (a hátsó szobában), amely később a későbbi tejcsernok épületébe költözött, ahol egyik helyiségében a Hitelszövetkezet, másik helyiségben pedig az Olvasó Kör működött.

A TSZ. Megalakulásáig helyben gazdálkodtak és éltek a régi paraszti életet, földet műveltek, állatokat tartottak. A TSZ.-ből mindketten megromlott egészségi állapotuk miatt rokkantnyugdíjaként mentek nyugdíjba. Férje sokat betegeskedett, akit Örzse néni az utolsó pillanatig hűségesen és gondosan ápolt haláláig. 1992. április 25-én maradt özvegyen 55 évi házasság után. Ami miatt nagyon sokat szomorkodtak, hogy saját gyermekük nem volt. A gyerekeket mindketten nagyon szerették, melyet a rokon, valamint a Kardos gyerekek tapasztaltak meg nap, mint nap. Örzse néni ajtaja mindenki előtt nyitva volt. Sokan betértek hozzá, ki csomagját hagyta ott, amíg intézte dolgait, ki jó szóért és tanácsért, ki pedig egy kis beszélgetés kedvéért tért be hozzá. Mindenkihez volt egy jó szava.

Egyszer Antal Gábor tiszteletes úr úgy nyilatkozott róla, hogy neki a szeretet a foglalkozása.

Soha nem tétlenkedett, mindig foglalkozott valamivel. Nagyon szépen hímzett még idős korában is. Kézimunkáival sokakat megörvendeztetett. A virágokat nagyon szerette, saját maga tartotta rendben, még járókerettel is kibotorkált a virágait kapálni és gondozni.

2005. karácsonykor súlyosan megbetegedett, és meg kellett műteni, azonban már nem tudott meggyógyulni. 2006. április 10-én, 91 éves korában megtért teremtojéhez.

Torma Zoltán
Somogyzob, 2006. dec. 13.

Régi keresztelők a reformátusoknál

Szülés után egy, vagy két héten belül megkeresztelték az újszülötteket. A sietség oka a gyermekhalandóság volt. Az újszülötteket hamar megkeresztelték, mert úgy tartották, hogy Isten őrizze, hogy meghaljon a csecsemő, és pogány legyen. Addig nem vihette ki az újszülöttet az utcára az édesanyja, míg meg nem keresztelték. Minden faluban volt bábaasszony, és az

vezette le a szülést, az látta el az újszülöttet és az anyját. Ha eljött a szülés ideje, a tisztaszobába fektették az anyát és üzentek a bábának, az eljött, levezette a szülést, a babát megfürdette, bepólyálta jó szoroson, ügyelve arra, hogy a kis kezét leszorítsa a testéhez, kis lábát jól kinyújtsa, hogy egyenes tartású legyen a gyerek. És ellátta jó tanácsokkal az anyát, és egy ideig még odajárt a házhoz.

Minden anyának és apának voltak jó barátai, azokat hívták meg keresztszülőknek, akikkel a szertartás után komának, és komaasszonynak szólították egymást. A komaságot megtiszteltetésnek tartották, visszautasítani nem volt szabad. A gyerekek keresztanyának és keresztapának szólították őket. A keresztelőre a templomba csak a közeli rokonok és a komák mentek el. Az édesanya csak akkor vett részt a szertartáson, ha a szülés nem viselte meg túlságosan.

A keresztelő következőképpen történt: A vasárnapi istentisztelet végén, ha a tiszteletes úr elmondta az áldást, a cinteremből, vagy az előteremből jöttek be az ünneplőbe öltözve a keresztszülők és a családtagok a szépen bepólyált, keresztelőtakaróval letakart csecsemővel, és a bábaasszonnyal, aki ott állt és ellátta a teendőket. Megálltak az úrasztala előtt és igennel feleltek a lelkész következő kérdésére: „Ígértek-e, fogadjátok-e, hogy a gyermeket úgy nevelitek, hogyha felnőtt, a konfirmáció alkalmával ő maga önként tegyen vallást a Szentháromság Istenbe vetett hitéről a gyülekezet előtt?” Utána a gyülekezet felállva választ adott a lelkész következő kérdésére: „Akarjátok-e, hogy e gyermek a kereszttség által az Atya, Fiú, Szentlélek által a gyülekezet közösségébe befogattassék?”. Gyülekezet: „Akarjuk!” Majd a lelkész felolvasta az ígét „Elmenvén azért tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében.” A bába levette a csecsemő fejéről a sapkát. A keresztanya tartotta a víz alá a gyermeket. A lelkész megkérdezte, hogy milyen nevet kapjon a gyermek, a keresztanya megmondta a lelkésznek. A lelkész a csecsemő fejére önti a vizet, és a következőt mondja: „keresztellek én téged az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében, x-nek (azt a nevet mondta, amit megadtak neki). A bábaasszony a megmaradt keresztvizet a templom hátsó részében szétlocsolta és megtörölte a kancsót és az edényt. A gyülekezet elénekelt a régi keresztelési énekeket:

A keresztelő előtt,
I.

„Őh örök Isten, kik Atyánk vagy

nékünk,
Ím leborulva esedezve kérünk,
Ez újszülöttnek földi egész életét
Karjaid védjék!
II.
Te is óh Jézus! Isten egyszülöttje.
Nézz le a mennyből e földi szülöttre!
Légy Te őnéki út, igazság, élet.
S legyen ő híved!"

Keresztelő után:
III.
„Isteni lélek, te örök fényesség,
Általad teljes az igaz kereszttség.
Bűnt, halált a Te kicsinyedtől üzz el
Mennyei tüzzel.
IV.

Az Atya, Fiú és Szentlélek Isten,
Téged, te kisdéd, mindig úgy segítsen,
Hogy hited által lelked üdvöt nyerjen,
Földön és mennyben.”

A lelkes imádsága és áldása után eltávozta a templomból. Otthon ünnepi ebéd várta őket, a bábát is meghívták, ha nem ment el, akkor vitték neki a keresztelő ebédből. Ez alkalommal a főző asszonyok tyúkhúslevest főztek, hosszúmetélt tésztával, főtt húst paradicsommártással, pirított tyúkot savanyúsággal, disznóvágás idején húst vagy pörköltet. Mákos, diós kalács, kuglóf, rétes, ki mit készített, és a bor sem maradhatott el az ünnepi asztalról. Az ebéd után elbeszélgettek, ha jól érezték magukat, még dalolgattak is, este felé etetésig, mert akkor még tele voltak az istállók állatokkal és etetni kellett őket. Jól érezték magukat és hazatértek hajlékaikba.

A paszitót a komák a keresztelő után vitték, a közeli rokonok már előbb is, a gyerekágyas anyának. Ez állt húslevesből, tyúkhúsból pirítva, esetleg disznóhúsból. Régen nem volt rántott hús, meg fasírozott, sütemény sem volt, esetleg csörögefánk, diós, mákos kalács, kuglóf, kukoris, patkó, ki mit sütött. Egy üveg bor a saját termésből. Fejvékában vitték a paszitót, szöttes vékaruhával letakarva. A tésztát szintén szöttesruhával felfogva vitték. A keresztszülők ajándékot csak húsvétkor adtak, nem volt nagy ajándékozás, hímes tojás, alma, már később narancs is. De ezt szeretettel adták, most nagy az ajándék, de kevesebb a szeretet. És ezt adták, amíg férjhez nem ment, vagy meg nem nősült a keresztgyerek. Voltak, akik még 30.- 40 éves korban is, ha nem nősültek meg küldték az ajándékot. Az én mamámnak is volt egy idősebb keresztfia, én szoktam elvinni az ajándékokat. Akkor nagyobb volt a gondoskodó szeretet. A régi szép szokások tartalmasabbak voltak,

egyszerűek, de szépek. Most már csak egy szép emlék.

Minden kedves olvasónak kívánok szívből jövő adventi várakozást.

Boldog, áldott, békés karácsonyi ünnepeket, boldog újesztendőt!

Kiss Istvánné Horváth
Erzsébet

Gyermekkorom legszebb nyara

Nem akartam leírni, csak hosszú unszolásnak álltam kötélnek, most is csak azért, mert tanulságos, hogy mi a szeretet. Így adventi időszakban, talán elgondolkodnak az emberek, gyerekek. Mikor az árkok tele vannak csipszes zacskókkal, papír zsebkendővel, sörösdobozokkal, még mi emlékszünk idősebbek, hogy volt idő, mikor úgy imádkoztunk, „a mindennapi kenyerünket add meg nekünk MA”, és ha leesett egy falat kenyér, fölvetjük, megfújtuk, megcsókoltuk és megettük.

A háború után, az ötvenes évek elején nagyon kemény időket éltünk. Apám iparos létére nem akart a sorba beállni, és együtt húzni a szekeret anyámmal, még anyám kis vagyongáját is elurizálta, hol hazajött, hol elment, és olyankor mindig született egy kistestvér. Anyám napszámba járt, én ötévesen mentem vele. Egyszer este, munka után a gazdáéknál terítettek. Bableves volt pogácsával. Anyám a tányérjából etetett a saját kanálával, majd elvett egy pogácsát és odacsúsztatta nekem. Akkor odapattant a gazdaasszony és kikapta a kezemből. Hogy „nem illeti meg, mert nem dolgozott”! Pedig megiltem, dolgoztam én is, volt nekem kiskapám, anyám sorában kapáltam egész nap! Gyereklelkemnek fájt az igaztalanság. Aztán egyszer az apám, egyik este veszekedett anyámmal, képek villannak át az agyamon. Apám az egyik, anyám a másik kezemet húzta, majd szétszakítottak. Akkor igazságot tett apai nagyanyám, egy bádögögrével halántékon vágta anyámat, hogy fölszakadt a fejbőre, ömlött a vér. Nemsokára egy Nagykanizsa melletti faluban találtam magam, egy nagyon furcsa házaspárnál. Én már az ötödik gyerek voltam, kit magukhoz vettek, de egy sem maradt meg, vagy nem vált be. Megadtak mindent, voltak babáim, miket nézhettem a szobaajtóból, nehogy rendtelenséget csináljak. A szomszédasszony, Bözsi néni, átátszaladt, mindig mondta, hogy neki pont ilyen kislány kéne, mint én vagyok. Egyszer a nevelőszülőkkel bent voltunk a városban. A gyerekek kell a vitamin, mondták, és vettek nekem sárgadinnyét,

Vilma-házi Hírmondó

mitől addig is, és azóta is undorodom, nem akartam megenni. Háládatlan gyermeknek mondták, és otthon nagyon megverték. Másnap átjött a szomszédból Bözsi néni, fölkapott, és azt mondta, hogy ezentúl az ő kislányuk leszek. És mint egy álom, olyan lett az életem minden perce, pillanata! Olyannak szerettek, mint voltam: szőkének, kék szeműnek, dolgoznak, vidámnak, annyi

évesnek, kislánynak, mindig az volt a jó, amit csináltam, ahogy csináltam! „Bátyáim”, lehetek 10.-12 évesek, kisszekeket készítettek nekem, beleültettek, mint két ló vágzták velem, neveltünk, ha kiborultam belőle azon is kacagtunk. Alaptermészetem, még most is, hogy szeretek dolgozni. A fiúk, ha vizet húztam a kerekeskútból, azonnal ugrottak, „egy ekkora kislánynak nem való”, és kivették a kezemből. Övtak. S ha nem volt vizük az állatoknak, bizony a fiukat ugráltattam és úsztam a szerető féltésükben. Tartottam a nagy állatoktól, a lovaktól, óvatosan ültem föl a bricskára, nehogy hozzámérjenek. Nevelőapám nevetve mondta, „látjátok kisasszony lesz a húgotokból, született barones” Nevelőanyámmal volt egy játékunk. Mindig én szedtem össze a tojásokat, ő meg dicsért, arcmat a két kezével összeszorította, megemelt magához, hogy csak úgy nyúladt a nyakam, pedig lábujjhegyen álltam, és annyi hideg, nyirkos puszit nyomott az „ő dolgoz, ügyes nagylánya” arcára, ahány tojást szedtem össze. Ezt minden nap eljátszottuk. És én félelemmel vegyes igyekezettel szereztem örömet neki, még a tyúkokat is úgy etettem, hogy sokat tojjanak. Mégsem tudtam Anyámnak szólítani, pedig hófoka volt a szeretetének.

Boldogan éltem. Egyszer csak látom, hogy édesanyám jön az udvaron, és beszél a nevelőanyámmal. Oda sem mentem. Hogy lássa milyen gondos kis gazdaasszony vagyok, nekiláttam a tyúkokat etetni, különben is itt volt az ideje. A tojást összeszedni. Ragyogva mentem be a sok tojással, hogy megkapjam a „fizetségemet”, pont azt láttam mikor Bözsi néni a kredencből egymás után csapta földhöz a csészéket, miben nekem gyűjtötte a pénzt staférungra. Bögrecsárdája volt, és az abból befolyt pénzt egy-egy csészébe tette, keskeny hurkába összetekerve külön a százásokat, ötveneseket, húszásokat, tízeseket, ezek még akkor papírpénzek voltak, meg az aprót. Iszonyatosan nagyot csattantak a csészék, megdermedtem, megijedtem. „Anyád lánya leszel, vagy a mienk”, kiabálta a nevelőanyám, és én annyira megijedtem eltorzult, idegenné vált arcától, hogy ösztönösen anyámhoz húzódtam.

Akkor belökdöste anyámat a szobába, kirántotta a szekrényajtót, kidobálta az ágyneműket, kisruháimat „ez mind az övé, ilyen módot maga nem tud adni a gyereknek” ezt is úgy üvöltötte égő szemekkel. Anyám nem mondott semmit, csak megfogta a kezem, és vitt kifelé. „A cipőt is én vettem” és lerántotta a lábamról. Már az állomáson voltunk, mikor még mindig zokogva, örvögve odaszaladt, és a szoknyám is egy rántással lekapta rólam. Nem szólt anyám semmit a vonaton sem. Így kocogtam mellette egy kis ingben, bugyiban, mezítláb a nagyon hosszúnak tűnő úton az állomástól a házunkig. Később tudtam meg, örökbe szerettek volna fogadni és ezt anyám nem viselte volna el.

Lassan rendeződtek a dolgok. Hazahozta anyám a bátyámat is, mert őt is nevelőszülőkhöz adták, együtt voltunk. Nemsokára elvált az apámtól, nehezen, de nyugalomban éltünk. Férjhez mentem, gyerekeim lettek, unokáim. A kíváncsiság visszavitt a boldog nyaram helyszínére. Az első család egy 11 gyerekes családból származó kislányt nevelt föl. Ő azt mondta nekem, hogy ő tudta, hogy neki meg kell szokni, mert otthon nagy volt a szegénység, és itt tulajdonképpen megvolt mindene, örökbe fogadták. Az én nevelőszüleim már meghaltak. Bözsi néni még sokat zokogott, sírt, sírdogált, és még sokáig föl-föl sóhajtott, „hiányzott a pont olyan kislány, mint te voltál. De nagynak is szeretett volna, jó dolgod lett volna”-mondta az egyik „bátyám”, ki ott maradt azon a régi udvaron. Még mindig szeretettel nézett rám.

Nem ebben a faluban nőtem föl, volt kötődés, úgy jöttem lakni ide már asszony koromban. A nevemet nem akarom kiadni, sokan nem értenék meg. A gyerekeimnek, férjemnek elmeséltem ezt a történetet, hogy tudják milyen is a szeretet. Melegséget áraszt, és sok kapálásra is kényszeríthet. Szív és áldozat.

Békés adventi várakozást, és csöndes karácsonyt kívánok:

NN

Az iskolapark alkotója Penczinger Ferenc

Édesapám 1919. augusztus 29. – én született Inkén, rom. kath. családban. Nagypám, Penczinger Kálmán, nagyanyám Mencsels Terézia. Kettőn voltak testvérek, ő és József. Édesanyámmal, Tóth

Juliannával, aki Darvason született 1923-ban, majd beköltöztek szüleivel Somogyszobra, Budapesten kötöttek házasságot 1948-ban. Én is ott születtem 1951. december 4-én. 55-ben jöttem vissza Szobra. Egész életében vasúti alkalmazott volt

Már az inkei park készítésénél is segédkezett, tanult, nagyon szerette a rózsákat, fákat, bokrokat. Otthon is ápolt volt mindig a kert. Talán így jutott az akkori iskola igazgatójának, Györkös Rudolfnak eszébe, hogy megkérje a park megtervezésére, és kivitelezésére. 1959-ben az új iskola parkja is elkészült. Teljesen más volt, mint most. Csak a tanárok használhatták a keleti kaput, a gyerekek körbejártak, az alsó kapun át közlekedtek, a szobor felőli ajtó is zárva volt. Az utak sugarasan mentek a kapuktól a főbejáratához. A bejárat előtt egy nagy grupp volt, körben úttal, a grupp tele rózsákkal. Az utcai kerítés mellett is utak futottak, egy-egy, akkor még kis fák között szintén ágyások voltak, mind, mind telis tele rózsákkal. A csoportot összekötő utakat is átszelte még más út is, a találkozásnál háromszögletű ágyások voltak. Nem is emlékszem más virágra, csak a rengeteg rózsára, rózsabokorra, rózsafára, és a sok színre. Mikor én iskolába jártam, a gyerekek a hátsó udvarban voltak szünetben, ott is sorakoztak. Nagy megtiszteltetés volt a VIII. osztályosoknak, hogy ők a parkban sétálhattak szünetekben. Mikor kisebbek voltunk, irigyeltük őket. Kiváltságnak éreztük, mikor elérkezett a mi időnk. Nem is emlékszem, hogy ott rendetlenkedtünk, vagy személtünk volna, mint a kis felnőttek, úgy viselkedtünk, nagy komolyan. Vasutas munkája mellett is évekig gondozta a parkot. Nem volt szabad, még otthon sem fagereblyével összeszedni a hetenként kaszált fűvet, csak vasgereblyével. Kell a levegő a fűnek, és a gyökerét sem bántja, szokta mondani.

1967-ben, én akkor 15 éves voltam, 44 éves korában meghalt édesanyám. Még akkor az volt a szokás, hogy otthon ravatalozták föl a halottat. Édesanyám elvesztése mindkettőnknek nagyon megviselt. Aztán édesapám újra megnősült, én maradtam otthon az anyai nagymamámmal, majd 19 éves koromban én is férjhez mentem a somogyszobi születésű Sámóczi Ernőhöz. Apám Ötvöskönyiba, majd Bajára költözött

Súlyos cukorbeteg lett, 80-ban amputálták a lábát. Nem tudta megszokni a tolokocsit örök tevékenykedő ember léte. 1982-ben, 62 éves korában halt meg Baján.

Sámóczi Ernőné Penczinger Zsuzsanna
Kaposvár, 2006. december 12

Penczinger Ferenc

Az orvos válaszol A depresszió

A mindennapi orvosi gyakorlatban az leggyakrabban látott pszichiátriai betegség a depresszió. A lakosság jelentős hányadát érinti ez a betegség. A felnőtt lakosság közel 20%-a élete folyamán legalább egy depressziós fázison átesik. Az utóbbi 50 évben a depresszió előfordulási gyakorisága lassú, egyenletes növekedést mutat.

A fel nem ismert, kezeletlen depresszió igen súlyos egyéni és társadalmi károkat okoz. A beteg számára szenvedésen túl a gyakori szövődmények- másodlagos gyógyszer-, ill. alkohol túlfogyasztás, öngyilkosság, munkaképtelenség, stb.- a társadalmi károk- tartós betegállomány, productivitás csökkenése, az egészségügyi szolgálat fokozott igénybevétele,- jelentenek veszélyt.

A depressziós megbetegedés nem azonos a hátrányos társadalmi és szociális helyzet esetén tapasztalható rossz közérzettel, elkeseredéssel, jellemző, hogy a betegek jelentős hányada az átlagnál jobb körülmények között él.

Kialakulásában jelentősége lehet genetikai hajlamnak, ilyenkor a betegségkezdet is korai: 40 év alatti. Bizonyos életkorok, állapotok, hormonális változások sérülékenyebbé teszik az egyént és elősegíthetik a depresszió megjelenését.

Az első depressziós epizód kialakulását nagy százalékban (50-55%) egy provokáló tényezőhöz lehet kötni, mint egy „utolsó csepp a pohárban” képes a depressziót provokálni.

A depresszió nem egységes betegség.

Gyakran látni testi tünetekkel maszkírozott depressziót. Ilyenkor nem is a hangulat negatív irányú eltolódása a fő tünet, hanem a szervi okokkal nem magyarázható panaszok: fejfájás, egyéb krónikus fájdalmak, mellkas nyomás,

hasi panaszok, zsidbadás, stb. Gyakori a negatív kivizsgálási eredmény.

Súlyos depressziók esetén megjelenhetnek ún. depressziós téveszmék, ritkábban hallucinációk, öngyilkossági gondolatok. Az öngyilkosságot elkövetett betegek az alvászavar, önvádások, csökkent koncentráció készség és szellemi tevékenység és megelőző öngyilkossági kísérletek jellemzőek.

Melancióliás depresszió esetén a fő jellemző az érdeklődés és örömrzés elvesztése.

Atipikus jellegű depresszióban a fokozott étvágy, esti „rosszullétek”, álomosság, sértődékenység jellemző.

Lefolyását illetően a depressziók lehetnek vipoláris és bipolárisak. Az előbbinél csak depressziós és egészséges időszakok váltják egymást, az utóbbi esetén a depressziós és tünetmentes időszakokon túl túlzottan felhangolt, aktív, gyakran agresszivitással és üldöztetési téveszmékkel is járó periódus is közbeiktatódik.

Dr. Marosi Ildikó
Somogyoszob, 2006. 12. 08

A TERMÉSZETRŐL A keresztes vipera.

A keresztes vipera a viperafélék családjába tartozik, Európa nagy részén honos. Alkalmazkodóképessége igen jó, a homokdűnétől a hegyekig, a lápoktól az erdős területekig meg tud élni. A hideg és csapadékos éghajlatot is elviseli.

Hazánkban főként sík vidéki, hűvös, nedves erdőkben él. A Tiszahát, a Zemplén, valamint Somogy és Zala egyes részein fordul elő. Kicsiny, foltos állományai erősen veszélyeztetettek, ezért szigorú védelem alatt áll. A faj eszmei értéke 50 ezer Ft.

A keresztes vipera rejtett életmódú, félnék állat, ezért ritkán kerül a szemünk elé. Régebben a szándékos pusztítás, a mérgegyűjtés miatti befogás, valamint az élőhelyek beszűkülése miatt állománya erősen megfogyatkozott. Tavasszal és ősszel sokat napozik, a forró nyárban pedig az árnyékokat keresi. A telet faodúkból, föld alatti üregekben megdermedve vészeli át.

A keresztes vipera az egész életét egy viszonylag kis területen, de mindig víz közelében tölti. Fő tápláléka: békák, gyíkok, rácsálók, de madárfiókákat és rovarokat is

fogyaszt. Áldozatát az általa keltett rezgések és a szaga alapján követi. Szagmintát a levegőből a villás nyelvvel vesz, amit aztán a szájpaddlásán lévő receptorokkal értékeli.

Ha elérhető közelségbe kerül, ráveti magát és belemélyeszi üreges méregfogát, melyen keresztül a méreg az áldozat testébe jut. Ezután követi áldozatát, amely a méreg hatására gyorsan megbénul.

A kígyó mindig egészben nyeli le áldozatát. Párzasi időszaka: április vége, május eleje. Ezt követően táplálékban gazdag helyre húzódnak, majd a nőstény augusztus, szeptember eleje között világra hozza 6-10, néha 14 utódját. A kicsinyek 18-20 cm. körüliek, áttetsző burokból születnek, amelyből azonnal kibújnak, és néhány óra múlva megvedlenek.

A kicsinyek születésük pillanatától önállóak. A vipera természetes ellensége a sün, a vaddisznó, és a tudatlan ember.

Hóka Sándor

Az áttelepített melléképület

2006. januárjában hirdetett Tengerlanc pályázaton a Vilma-háza Alapítvány a somogyoszi parókian levő melléképület áttelepítésére 1 (egy)millió Ft-ot nyert. A református gyülekezet 2004.-ben ajándékozta az épületet az alapítványnak, mely ajándékozó szerződést Battyányi Géza lelkész úr hitelesített. A pályázatra Csentei Csilla figyelt föl, és két hét alatt Spanics Ágnes és Spanics Katalin készítette el. A tervrajzokat a Bagó és Társa cég készítette, a kivitelezés is az ő munkájuk. A költségvetés összege 1 138 980 Ft. Az elszámolás még nem történt meg.

A melléképület a 10-es években épülhetett, bár az Aranykönyv nem tartalmaz rá vonatkozó adatokat. A parókian megroggyant állapotú épület áttelepítését a műemlékvédelem is támogatta.

Mivel a parókian a melléképületnek nem volt tűzfala, az az ottani istálló tűzfalához támaszkodott, a Bagó-cég Ötvöskönyiben vett egy hasonló korú, szintén bontott anyagból készült disznóolat. Ebből oldották meg a hiányzó részt és pótolták az elkorhadat talpgerendákat. Az áttelepítés során gondosan ügyeltek, hogy a gerendák, deszkák az eredeti állapotnak megfelelően kerüljenek a helyükre, hiszen ebből kiolvasható az eredeti melléképület keletkezésének kora és története is. A kifűrt gerenda utal egy régi paticsfalu házra, egy túlméretezett gerenda valószínű, hogy bontott

vízimalomból származik. Somogyoszon a XIX. században hét vízimalom volt, mely anyagát az 1800-as végén épült házakba, gazdáik elmondása alapján, beépítették. A deszkák is különbözőek. Van köztük hasított, szekercével megmunkált, és van fűrészelt is. Az ácsolás is vegyes képet mutatott. A bontott anyag zsaluszerkezetes részt felhasználták, de ahol nem úgy jött ki, két lécc közé fogták a deszkákat és szögelték. Ugyanígy került át a melléképület a somogyoszi Luther u. 24 alá.

Régen a gyülekezet a papjainak mindig jobb környezetet biztosított, mint saját magának, példa rá a régi parókian a WC. a nyitott folyosó végén, míg a másik illemhely a melléképületben volt. Az épület helyének kijelölése során egybeesett a Vilma-ház portáján a már meglévő WC helyével, így a Háznál is rejtve van a melléképület. Sajnálatos módon egy fuvar a parókian felejtődött, így a WC. be nem épült be a téglafal.

A melléképületet 2006. szeptember 23-án ünnepélyes keretek között a megkésített Vilma napon adtuk át. A műsort a szobi ált isk. színjátszó-köre, Máté Zoltánné betanításával, és az iskola néptáncsoportja és énekara adta Fazekasné Fridrich Bernadett vezetésével. Átadtuk a Falu legszebb portája plakettet, melyet Pálfi Judit portája érdemelt ki, és a Falu legszebb utcája táblát, melyet idén is a Mező utca nyert el. Közösségi munkájáért Kovács Jánosné Magdi, Veszner József és Kovács Zoltánné Évike kapott díjat, melyek Spanics Katalin ajándékai. A műsor Hunyadkúrti György szavalataival folytatódott, majd a visszajáró Krónikások előadásával fejeződött be. Kiss Istvánné Horváth Erzsébet útmutatásával, Kovács Zoltánné Évike irányításával Vargáné Hobok Zsuzsa, Szépné Szilvia, Horváth Istvánné Edit, Góthné Varga Andrea és Pál Jánosné Margitka patkóvásárt rendeztek, Kiss István. ifj Hosszú Sándor, Eller János főzött. A hangosítás Ujvári Tomor munkája volt. Az Alapítvány többi tagja felszolgált, takarított, mosott, vasalt. Herceg Anikó képei, mit a z ünnepségről készített, az Interneten láthatóak. (pitasaweb.google.com/hutopcat)

A hivatalos fennmaradási engedély még nem érkezett meg, azt a kivitelező Bagó-cég és a műemlékvédelmet képviselő Ceglédyné Lévárdy Henriette intézi, aki az elvégzett munkával elégedett volt.

Az elnyert 1 millió Ft a számlánkra megérkezett, az elszámolás remélhetőleg még az idén megtörténik.

Spanics Katalin

Az áttelepített melléképület

Elvégzett munkák

Októberben 2 napos szövő, száraz és szappanos nemezelő és gyöngyfűző tanfolyamot tartott **Gaál Magdolna** és **Bálint Márta**, kik Pestről érkeztek hozzánk. Az ehhez szükséges kellékekkel felszereltük a műhelyt. Novemberben **Merész Katalin**, csillaghajtógatásra, decemberben **Patkó Edit** a thiffany készítés rejtelmeibe avatott be bennünket. A szükséges kellékekkel felszereltük a műhelyt. Ezúton is köszönjük mindegyik oktatónak áldozatkész kedvességüket. Halottak napjára a névadó **Puskás Vilma sírját Szüre Józsefné** tette rendbe. November, decemberben hatszor tartottunk fonót, melyekre sok szobi iskolás is eljött. **Szüre Józsefné Vali** és **Spanics Katalin** fűtött. November 25-én **Kovács Zoltánné** és **Kiss István** vezetésével megrendezték az Alapítvány 2006-évi zárónapját melyre **Kiss István**, **Eller János** és **iff. Hosszú Sándor** főzött, az asszonyok süteményeket hoztak. Gyarapodott a Ház 20 db konyharuhával, 5 kicsi, 2 közepes, és 1 nagy szövőkerettel, 1db szieszta gázkályhával. **Köszöni** a Ház **Patkó Kornélnénak** a gázpalackot, **Hosszú Sándornak** a rag alatti kukorica cseréjét, a söprűnek való brokát, **Szüre Józsefné** a fűrészelést, **Kiss Istvánnénak** az elkészített rizst és káposztát, **Horváth Kornélnak** a nyomtatóba való színes patron.

Új szerzeményeink: Torma Zoltán az Alapítványnak ajánlotta fel Nagy Józsefné (Piros Örzse néni) hagyatékának jelentős részét., melyek a következők:

Eszközök: 1.) gyűrődieszka, 1 db. 84 cm-es és egy 73 cm-es sodrófa sodrófával 2.) 3db fa liszteslapát, 3.) 2db. 49x34 cm-es káposztáshordó, 4.) 1db. 38 cm-es sulykoló, 5.) 1db vödörtartó vasfűl, 6. 1 fonott vesszőkenyérkosár, =.1 db kis metszőöllő, 7. 1 db ajtósarokvas,

8. 1db ácskapocs, 9. 1 db bárd, nyél nélkül, 10. 1db egérfogó rugós faaljjal, 11. pálinkáshordó kivágott teteje, 12. 1 db utcai házszám (166), 13. 1db fenőkörtartó, szarvból, 14. 1db 18 cm-es bádogg olajozó, 15. 2 db hólapát, 16. 2db. Tepsí, 17. lószerszámláncok, 18. 1db vasalótalp, 19. bádogg fedőtartó, 20. 1db közepes nagyságú olló, 21. 1db 0,5 kg-os súly, 22. 1db. kétfűlű fasajtár (37x46 cm), 23. 1db 1l-es szódásüveg, 24. 1db közepes vesszőkosár, 25, 1db egy fűlű karkosár, kék, piros virágokkal, 26. 2db ruhakefe, egyik kívül fehér, belül fekete, a másik sárga szőr, 26. 3db árfafogantyúval, 27. 1levél és 1 6 szirmú pogácsaszaggató, 28. 1db üveghéber, 29. 2db 3 ágú favilla, egyik teljesen ép, 30. 1db húzosmérleg, 31. 1db 120 cm. magas lecsavarozható talpú kukoricadaráló, 2, 2db fanyelű lemez személtapát, 33. 28x41 cm-es színes bágogdoboz, 34. 1db vas húsdaráló, 35. 1db csatos dunstosüveg, üvegtetővel, 36. db uborkagyalu, 37. 1dbvas kulcsospánt, 38 1db ágnyíró, 39. 1db marokszedőkés, 40. 2db. Kékszélű bádoggányér, 41, 1db 32 cm.es kék uborkásüveg, 42. 1db. Demizsonformájú üveg, 43. 1db 8 l-es kék bádogganna, 44. 1db kézi kukoricakobzó, 45. 1db. Fászlada, 45. 11x18,5 cm-es kétfűlű zománcos szűrő, 46. 1db. Tökhéber, 47. 1db. 123 cm-es szénavágó kaszából, 48. 133x52x28 cm-es mosóteknő, füllel, szappantartószéllal, 49. Vájt teknők 1-79x36, 2-142x49, 3-369x47, 4-43x62, 5-26x58, 50. 1db 42 cm-es rosta, 1db 21,5 cm-es szita, 1db 30 cm-es szita, 51. 1 db. paradicsompaszírozó, 52. 1db 76 cm-es lekvárkeverő kanál, 53. 1db talicska, falappal. 54. 25 cm-es kétvégén hegyes szerszám, közepén lyukkal.

Bütorok: 1. 2db. Bársonyhuzatú szék, 2. 1db. 43x27x22 cm-es sámlí, fazolt széllal, 3. fehér, kétpolcos falipolc, 35x54x27, 4. 1db tükör, 30x35 cm., 5 cm-es vastag kerettel, rajta rézdísz, 5. 1 db. hokedli, wc-nek kialakítva, 6. 1 db singer varrógép, használható állapotban, nincs fiókja, 7. 4db. Hosszú pad, 1db rövid pad, 8. 1db sarokpad, 190x190 , 3,8 cm-es vastag oldallal, mely babás kiképzésű, 9. 1db 57x99x60 cm-es bontószek. 10. 1 db összecuszkható esztergályozott fafogas, 11. 1db. 118 cm. magas 4 polcos stélázi, 12. asztalok: 1db. 79x59x76 cm.(szürke), 1 db. 62x91x81 cm-es (barna), 13. 1 db. Fém mosdóállvány lavórral. 14, két ággyév,

Ágynemű: 1, 6 db kövér tollpárna, 2, 2 db könnyű 1db tollpárna, 3, 1db derékajl, házi szövésű huzattal, 8cm-es piros sávban 1 v., 1 sz., 1 v. csíkkal, ami 16 cm-ént ismétlődik. 4, 91x52 cm.-es fehér damaszt párnahuzat, vart

Vilma-házi Hírmondó

csipkeshéllal, 8 soros pikével a szélein, 5, 2db. Kispárnaangin, 6,1 db. 90x47 cm-es, különböző szélességű piros csíkokkal. **Textíliák:** 1, Piros Örzse néni menyasszonyi mirtuszkoszorúja muszlin fátyollal, férje vőlegénycsokra, esküvői fehér nyakkendője, 2, 2 db apró kék kockás , szélén 2 sor piké, középen Erzsí hímzés, 3, 6db apró piros kockás párnahuzat, szélén piros pöttyökkel, középen Erzsí hímzéssel, 4, 2db apró piros kockás dunyhahuzat, 5, fekete posztó nagykendő, szélén zöld csíkokkal, 6. sárgásbarna gypjú berlinerkendő, sárga beszövésekkel, 7, fekete vászon egészruha, apró fehér pöttyökkel, 1 pár kézikötésű gypjú zokni, 8, férfi világossárga kucsma **Abroszok:** 1,160x125, középen kézzel varrt, 7-szer ismétlődő vg-vg-sz-vg-vg piros csíkkal, 2, 158x120 cm-es, középen gyári szalaggal kézzel varrt, farkasfog szerű csík fog közre geometriai mintát, minden második sor pozitív, negatív 150x120, 3,164x112, kézzel összevarrt, 8-szor ismétlődő két csík között masnis motívum, 4,150x114 cm-es kézzel varrt, piros, fehér pöttyökből állócsíkok váltakoznak, pozitív, negatív sorban8. szor, 5,120x172 cm-es, középen aszúrozással összevarrt, fakópiros k-v-k-v-k csíkok ismétlődnek 8-szor, **Törölközők:** 1, 61x100 cm.-es díszrojtos törölköző, alul 3 piros csíkkal, 2, 170x63 cm-es 3 részből bordó színnel varrt, farkasfog csík között stilizált virág, stilizált róza, 3-3 -szor, 3 3113x60 cm-es közepen két fakópiros szőtt sáv, 11-szer piros, kék hímzett motívum, 4,90x48 cm-es két végén két keskeny közepén széles, köztük fehér levélmotívum(gyári?), FI monogrammal, 5, 136x59 cm-es , két végén 3-2-3 vastag, bordó csíkokkal, 6, 1 db 114x59 cm.-es közepre haladva egyre díszesebben szőtt, összesen 11 piros motívum, **Vegyés:**1, 58x90 cs, kalocsai hímzésű falvédő, 2, 90x27, cm-es firhang, slingelt sarokvirágokkal, széllal, középen 3 ágú csokor, 3, Kisgyura Illés(?) notesze. (A közben följánlott tárgyak listáját a következő számunkban közöljük)

Öregek tették, mondták:

Kiss Istánné mondta, hogy a régi karácsonyokkor nem volt ajándékozás. **Diseri Józsefné** mondta, hogy a Vilma-ház udvarán levő fűgefát az öreg Puskás János hozta Fiuméből. **Kisillés Sándorné** mondta, hogy a Kács -tóban a cselédek libái fürödtek. **Kisgyura Józsefné** mondta, hogy a Henc boltban, mely a Kovács Zsuzsa háza helyén volt,

lehetett venni gumicukrot, és Henc Károlynak piros (albinó) volt a szeme.

Állandómunkák végzői:

Fák, bokrok ápolása:

Veszner József

Fűnyírás:

Önkormányzat

Előkert gondozása:

Kovács Jánosné (Magdi)

Utcai virágok:

Szűre Józsefné (Vali)

Hímzés, horgolás:

Pelóczné Ilonka

Könyvelés:

Nagyné Marika

Pénztáros:

Kiss Istvánné (Eta)

Lektor:

Bán Tiborné (Zsuzsi)

Szerkesztés:

Ujvári Tomor

Gépelés:

Spanics Katalin

Fénymásolás:

Iskola, önkormányzat

Hírlapterjesztés:

Pál Jánosné (Margit), Góthné Varga Andrea

Könyhafelelős:

Kovács Zoltánné (Évike), Góthné Varga Andrea

Köszöntjük Somogyszob új lakóit:

Születések 2006. IV. negyedévből

1. **Ihárosi Julianna** 2006. X. 27.

Apa: Ihárosi Péter

Anyja: Talpas Hajnalka

Lakcím: Somogyszob, Széchenyi u. 28.

2. **Fazekas Hanna Emma** 2006. XI. 25.

Apa: Fazekas Kornél

Anyja: Balatincz Erika

Lakcím: Somogyszob, Kolozsvári u. 8/b.

3. **Veszner Sára** 2006. XI. 28.

Anyja: Veszner Bernadett

Lakcím: Somogyszob, Luther u. 7/a.

Születések száma 2006. évben: 14 fő
Halálozás száma 2006. évben: 22 fő

Számvetés

Ismertetve az esztendő népességének alakulását szeretnék röviden

számvetést készíteni az itt eltöltött 12 évről.

Az adott időszakban a születések száma 188 fő volt, az elhalálozottak száma pedig 270 fő.

Ebből látható, hogy településünkön is a fogyás tapasztalható.

A fogyás okai összetettek. Engedjék meg, hogy a teljesség igénye nélkül párat kiemeljek.

- Szülőképes korosztály száma
- A település földrajzi helyzete
- A munkavállalás lehetősége
- A társadalom – ezen belül a család – erkölcsi megítélése korunkban
- A társadalom gazdasági helyzete
- A kormány szociálpolitikája.

Tudjuk, a település földrajzi helyzete, a megye mezőgazdasági volta, az erre épülő feldolgozóipar helyzete nem kedvező.

A szülőképes korosztály egy része nem találja meg munkalehetőségét és megélhetését, ezért elvándorol.

A társadalom gazdasági és erkölcsi válságban van.

Válságot él át a család, mint a társadalom legkisebb, ugyanakkor legfontosabb összetartó ereje.

Kevés a házasságkötés, növekszik vidéken is az együttélések száma, ami kevésbé ad stabil alapot a gyermekvállaláshoz.

Bizonytalan az ország gazdasági helyzete, benne az emberek munkalehetősége.

A kormányok változó szociálpolitikát folytatnak, ami nem ad lehetőséget a kiszámíthatóságra.

Romlik az emberek egészségi állapota, egyre növekszik a megbetegedés. Ehhez nagymértékben hozzájárul a stresszes környezet, a tartósítószerek és levegőszennyezés.

Mindaddig, amíg ezek a problémák nem nyernek megoldást, nem várhatjuk a születések számának emelkedését.

Egyéni életében viszont minden embernek törekedni kell arra, hogy ezeken a problémákon pozitívan változtasson.

Védőnői munkámban – ami elsősorban egészségnevelés – ebben kívánok segítséget adni mind az ifjúságnak, mind a felnőtt lakosságnak egyaránt.

Tisztelettel:
Balogh Gáborné
védőnő

Emléküket megőizzük:

Varga József, 2006. 12. 06
Boti László, 2006. 11. 01
Mezősi Jánosné, 2006. 11. 05

Nehezebb napokra

"Volt egyszer egy ember, aki az ő háza udvarán oszlopot épített az ő Istenének.

De az oszlopot nem márványból faragta, nem kőből építette, hanem ezer meg ezer apró, csillámló homok -szemcséből, és a homok -szemcséket köddel kötötte össze.

És az emberek, akik arra járva látták, nevettek rajta.

és azt mondták: bolond.

De az oszlop csak épült, egyre épült, mert az ember hittel a szívében építette az ő Istenének.

És amikor az oszlop készen állott, az emberek még mindig nevettek, és azt mondták: majd a legelső szél összedönti.

És jött az első szél: és nem döntötte. És jött a második szél: és az sem döntötte össze.

És akárhány szél jött, egyik sem döntötte össze, hanem mindegyik szépen kikerülte az oszlopot, amely hittel épült.

És az emberek, akik ezt látták, csodálkozva összesűgtak és azt mondták: varázsló.

És egy napon berohantak az udvarára, és ledöntötték az ő oszlopát. És az ember nem szitkozódott és nem sirt, hanem kiment megint az ő udvarára

és hittel a szívében kezdett új oszlopot építeni az ő Istenének.

És az oszlopot most sem faragta márványból, sem nem építette kőből, hanem megint sok-sok apró homok -szemcséből és a homokszemcséket köddel kötötte össze."

Wass Albert: idézet: Előhang
Ujvári Tomor ajánlásával

Közlemény!

Ezúton köszönjük mindenkinek, kik az adójuk 1%-át a Vilma- háza Alapítvány részére utalták. A felajánlott összeg: 172 000 Ft.

Felhívás:

Kérjük, hogy az adója 1%-val támogassa a Vilma-háza Alapítvány munkáját. **Adószámunk: 18775222-1-14**

**A HÁZ ÁLLANDÓ TÁMOGATÓJA A
SOMOGYSZOBI
TAKARÉKSZÖVETKEZET**